

Alina Cosma

Ducele de Castle

Tratatul de pace

EDITURA
Primus

Oradea, 2017

Prolog

Bărbatul sări de pe cal înainte ca animalul să se oprească. Apoi urcă scările din fața palatului, sărind câte două. O servitoare îi tăie calea.

- Unde este soția mea?
- Cu doctorul...
- Unde?! tună vocea lui.
- Sus, Măria Ta!

O luă din nou la fugă spre dormitoare. În capul scărilor își văzu omul de încredere, chipul blând îi era schimonosit de îngrijorare.

- Măria Ta! îi fugi în întâmpinare bătrânul majordom.
- Cum este?
- Nu e bine! Copilul nu s-a întors!

Nu mai așteptă ca majordomul să termine explicațiile și izbi ușile dormitorului. O servitoare mai plinuță și trecută de tinerețe îi sări în cale.

- Ieșiți afară! strigă femeia. Măria Sa e în chinurile facerii. Nu e loc pentru Măria Ta aici!

- Cum îndrăznești! se răsti la ea, dar se îngrozi când îi văzu hainele pline de sânge.

Servitoarea își puse mâinile însângerate pe pieptul lui și încercă să-l împingă în afara încăperii.

- Ești nebună?! urlă el, îmbrâncind-o.

Făcu încă un pas și, întorcându-se spre pat, încremeni. Tânăra lui soție zăcea în mijlocul patului, iar tot ce era în jurul ei era plin de sânge. Simți că se clatină. Doctorul era îngenușat alături, cu mâinile pe pântecul mării.

- Nu, se auzi vocea stinsă a tinerei femei.

Doctorul se apropie de el.

- Nu poate să nască. Mi-a cerut să o tai și să scot copilul!

Bărbatul, care rămase cu privirea ațintită asupra patului, inspiră adânc și strângând din pumni, se întoarse.

- Ce ai zis?!
- Măria Sa mi-a cerut să salvez copilul!
- Și pe ea! zise el apăsător, strângând din făci.

Doctorul se îngrozi când îi văzu privirea tăioasă.

- În primul rând pe ea!
- Nu poate să nască, Măria Ta!

Îl apucă de haine și îl ridică.

- Dacă o tai, te tai și eu pe tine!
- Dar am încercat tot ce știu!
- Nu văd copilul! Nu ai încercat suficient!
- Îi vom pierde pe amândoi!

- Dacă o pierd pe ea, tu îți pierzi viața! Ne-am înțeles?!

Tânăra femeie scânci. Bărbatul îi dădu drumul doctorului și se apropie de pat.

- Miriam, iubita mea; șopti sărutându-i fruntea.

Femeia se încruntă, fruntea îi era acoperită de stropi reci de sudoare, la fel și cămașa care îi era adunată deasupra pântecului.

- Are contracții, zise doctorul apropiindu-se.

Își puse palma peste pântecul ei, dar îl străfulgeră un fior rece.

- De când este așa?

- De mai bine de douăsprezece ore, răspunse doctorul. Este epuizată!

- Ziceai că trebuie să nască peste o lună!
- Așa este! A sângerat foarte mult!

Așteptă să își revină din spasmul dureros, apoi îi cuprinse fața cu palmele.

- Dragostea mea, uită-te la mine!

Tânăra își deschise ochii ușor.

- Va trebui să naști. Știu că este cam de vreme și că ești obosită, dar mai trebuie să faci un mic efort. Te voi ajuta și eu!

- Nu mai pot, șopti ea.
- Mai ai puțin.
- Măria Ta! îl întrerupse doctorul.

Bărbatul se ridică și își dezbracă vesta, apoi se întoarse.

Respect pe... Tu faci ce trebuie, dar o faci să nască! Mie îmi spui ce să fac să o ajut!

- Va fi foarte riscant!
- Ai spus că moare dacă nu naște!
- Nu știi dacă o pot salva!

Servitoarea care îi ieșise în cale se apropie de pat și dori să lege încheieturile mâinilor tinerei.

- Ce faci, femeie?! se miră el urmărind-o.
- Se va zbate!
- Te leg eu pe tine!
- Dar doctorul...
- Dispari din fața mea până nu te strâng de gât!
- Va fi dureros, zise doctorul.
- Nu este în stare să mai facă rău cuiva. Dar eu sunt!

Se așază lângă tânăra sa soție și o prinse de mână. Medicul se puse la picioarele ei, tânăra țipă, apoi sângeră abundant. Văzuse mult sânge pe câmpurile de luptă, dar de data aceasta i se făcu rău, totul se învârtea în jurul lui. Se întoarse cu spatele la doctor.

- Doamne, o rupe toată; șopti el ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii.

Apoi îi șterse fruntea și ei.

- Iubita mea, îi șopti el la ureche, trebuie să rezisti! Am atâta nevoie de tine!

În clipa următoare fața ei se crispă din nou. Nu mai avea putere să scoată vreun sunet. El strânse pumnii, îl dorea pieptul.

- Doamne, ce am făcut?! pufni el cu lacrimi în ochi.

Tânăra se lăsă moale pe așternut, îi alunecă mâna pe care o ținea. Simți un fior de groază. O privi, fața ei era albă, fără nicio reacție. Își duse mâna pe pieptul ei, înjurându-și tremorul. Când se convinse că încă mai respira, suspină adânc. Se întoarse spre doctor și se îngrozi.

- Dumnezeu! Mai are sânge în ea?!
- V-am spus!

I se tăie respirația, rămase cu privirea fixată pe mâinile doctorului.

- Am întors copilul!

Nu mai avea putere să reacționeze.

- Măria Ta, regina a leșinat. Va trebui să scoatem noi copilul!

Se dezmetici cu greu.

- Ce să fac? zise el cu o voce stinsă.

- Va trebui să împingeți copilul!

- Să împing?!!

- Măria Ta! insistă doctorul. Dacă nu scoatem copilul, mor amândoi!

Suspină adânc. Apoi își așază mâinile pe pânțele, îi alunecă pe sângele proaspăt. Îi era greu să îl mai înțeleagă pe doctorul care striga să fie auzit.

Majordomul îl văzu ieșind. Se apropie și îi privi hainele însângerate.

- Cum este? îl întrebă bătrânul îngrozit.

- Nu știu, îi șopti el cu vocea stinsă și privirea goală, apoi porni încet pe coridor.

Intră în bibliotecă și așezându-se într-un jilț, își lăsă capul în mâini, fără să îi pese că era plin de sânge. Lumea lui luase sfârșit.

Capitolul 1

Cancelarul ieși nervos din sala de consiliu, urmând bărbatul care ieșise înaintea lui.

- Nu vei introduce pedeapsa cu moartea!
- Ba da! îl contrazise cu o privire întunecată.
- Regina nu ar fi de acord! Să-ți reamintesc faptul că și tu ai votat pentru scoaterea acelei legi?

- Acelea au fost alte vremuri!

Un tânăr ajunsese pe coridor alături de ei.

- O voi convoca pe regină! zise Cancelarul.

Se apropie ca o furtună.

- Să nu îndrăznești!

- Crezi că mi-e teamă de tine?! râse batjocoritor Cancelarul.

- Întoarce-te în regatul tău!

- Sunt numit de regină! Voi pleca doar la cererea ei!

- Nu mă fă să uit cine ești!

Bărbatul se întoarse și se îndepărtă.

- De cât timp a născut?! se auzi vocea ultimului sosit.

Se opri fără să se întoarcă.

- De trei luni?! Ai fost să-ți vezi fiul de când s-a născut?

Se întoarse cu o privire care îi făcu să încremenească pe cei doi.

- Vă arunc în temniță pentru complot împotriva regelui!

- Va trebui să-ți întemnițezi în primul rând regina! zise Cancelarul. De fapt pe ea deja ai închis-o, în propria reședință!

- Nu, tată! zise tânărul întorcându-se spre Cancelar. Este și mai rău! Nu ai voie să pomeniști de regină în prezența lui!

Bărbatul se năpusti plin de furie asupra tânărului și îl izbi de perete.

- Să nu îndrăznești să îmi vorbești așa! Voi uita că avem același sânge!

Apoi plecă.

- Ai exagerat, îi spuse Cancelarul tânărului.

- De ce, tată?! Cu ce am exagerat? Nu a fost să-i vadă de trei luni!

- Îi este greu...

- Dar ei nu îi este greu? Crezi că ea nu suferă?

- Daniel, încă nu știi cum este viața!

- Poate nu știi la fel de bine ca tine, dar nu sunt prost! De ce nu merge să-i vadă? De ce ea nu mai iese?

- Va ieși când va fi pregătită. Nu o ține el închisă.

- Țara se duce de răpă, iar el face totul pe dos! Tată, a înnebunit! Cancelarul tăcu.

*

Consiliul se întruni din nou peste o săptămână. Cancelarul întârzia.

- Unde-i ducele Sebastian? îl întrebă pe vistiernic un consilier.

- Nu știu!

Întrunirea începu, era condusă de rege.

La un moment dat ușile sălii se deschiseră și își făcu apariția Cancelarul. Se opri la intrare, apoi se întoarse. În sală păși încet o tânără cu un păr de culoarea aurului, prins într-un coc, cu bucle rebele atingându-i umerii. Ochii ei albaștri erau triști, dar calzi. Rochia de culoarea untului îi cădea de sub talia înaltă.

În sală se făcu o tăcere de mormânt. Se auzi un zgomot compact de scaune care alunecau pe piatra șlefuită, iar cei de față se ridicară în picioare. Singur regele rămase așezat, cu o față palidă, în capul mesei.

Tânăra se apropie încet. Bărbatul din capul mesei se ridică și el. Cancelarul o urmă și îi trase scaunul de la celălalt capăt.

- Am venit să dau o mână de ajutor, spuse ea cu un zâmbet schițat pe fața palidă. Vă rog să luați loc și să continuați!

Bărbații se așezară. Tânăra îl observă pe cel din capul mesei și încremeni. Privirea ei speriată spunea totul, era îngrozită. Se părea că nimeni nu îi observase mimica, numai el. După câteva clipe își coborî privirea.

Respect pe Cancelarul reluă întrunirea.

- Avem probleme cu învățământul, nu avem suficienți oameni care să predea...

- Nu avem bani, comentă regele pe un ton răgușit. Se enervă când își auzi vocea.

Privirea lui rămase asupra tinerei regine. Ar fi vrut să nu-i mai vadă chipul tulburat, dar îi era imposibil.

- Am putea lua bani din altă parte...

- Ostașii nu și-au primit solda de două luni! continuă el, după ce își drese vocea; era nervos.

Privirea tinerei se ridică pentru o clipă. Îi privi chipul, părul ei părea la fel de mătăsos ca ultima dată când o văzuse; sprâncenele arcuite perfect, genele negre încadrau ochii de un albastru ca cerul senin, tenul alb ca laptele, iar buzele îi erau frumos conturate, puțin cam palide. Linia gâtului îi cobora în decolteul ascuțit, dar decent, rochia din mătase i se mula frumos pe sânii rotunzi, strângându-se sub piept. Îi urmări mâna atât de gingașă pe care și-o duse la față să îndepărteze ceva. Nu mai era capabil să urmărească ce se discuta în sală, dar nici nu îi păsa. Iar după privirea ei tristă își dădu seama că și pentru ea era la fel de greu. Era perfectă, ca un înger coborât din Rai. Își simți inima bătându-i cu putere. Îi fusese atât de dor de ea, de chipul ei, de atingerea ei.

Tânăra se ridică și făcând o mică reverență, se scuză, apoi se retrase.

- Du-o înapoi! îi zise Cancelarului urmărindu-i silueta perfectă acoperită de rochia în stilul ei atât de personal.

Cancelarul o urmă, oferindu-i brațul. După ce regina părăsi sala, regele ieși de asemenea.

Cancelarul îi susținu brațul până urcă în trăsură, apoi i se alătură. Numai după ce trăsura porni își dădu seama că tânăra plângea.

- Ce s-a întâmplat?

Femeii îi tremurau mâinile când își șterse fața cu batista.

- Miriam, de ce plângi?

- Nu mi-ai spus!

- Ce să spun?

- Cât e de schimbat!

- Schimbat?! În ce sens?

- Are părul lung, neîngrijit, nu s-a ras de mai bine de două săptămâni...

- Nu mi-am dat seama. De obicei se poartă așa.

Ea suspină.

- Acesta este motivul pentru care plângi?

- Nu am crezut că este atât de afectat, suspină ea.

- Sunt multe voci care spun că a înnebunit.

Nu-l lua în seamă.

- În trecut, oricât era de obosit se aranja. Am admirat la el această calitate!

Cancelarul tăcu. Doar acum își aminti că începuse să își lase plete de când i se născuse copilul.

În ziua următoare se reluă întrunirea Consiliului. Locul regelui era liber.

- Măria Sa, regele, a plecat la graniță, unde au apărut probleme! anunță un ostaș.

Adunările continuă zilnic, în absența regelui, încă o lună.

Cancelarul se așează alături de fiul său și de regină în salonul de lucru.

- Nu va mai lua parte la Consiliu, zise tânărul.

- Din vina mea, șopti regina.

- Din încăpățânarea lui! o contrazise Cancelarul. De când ni te-ai alăturat am rezolvat mai multe decât în jumătate de an alături de el! Nu este capabil să conducă o țară!

- Trece printr-o perioadă mai grea, zise tânăra.

- Când va ieși din această perioadă, Miriam? interveni tânărul.

Femeia îl privi încruntată.

- Tu cum treci prin toate astea? insistă bărbatul.

- Eu sunt altfel, Daniel!

- Ție ți-a fost cel mai greu!

- Dacă nu era el, eu azi nu mai trăiam!

- Nimeni nu spune că nu îi datorăm existența ta! Dar felul în care se comportă este inexplicabil!

- Ramon spune că...

Femeia se opri.

- Puțin îmi pasă de ce spune Ramon! strigă tânărul.

Respect pe - Aș dori să mă întorc, șopti ea cu privirea coborâtă. Mă așteaptă copilul.

Cancelarul se ridică.

- Daniel, te rog să o însoțești, în liniște!

Tânăra ieși.

- Te simți bine?

- Da.

- Ești palidă.

Ea zâmbi.

- În ultima vreme sunt palidă...

- Ești mai palidă ca de obicei.

- Sunt obosită...

- Faci treabă foarte bună în Consiliu, se auzi vorbind din nou.

Toți ascultă supuși când ai ceva de spus!

- Cu excepția regelui! Daniel, știu că ne vrei binele, că dorești ca totul să fie ca înainte. Dar oamenii se schimbă, eu m-am schimbat. Iar Alexandru se simte vinovat!

- Cum îl poți apăra?! Te-a părăsit când aveai mai mare nevoie de el!

- Rănile sufletești se vindecă mai greu decât cele trupesti! Iar prezența mea îl afectează.

Își continuă drumul în tăcere.

*

Regele intră în salonul Cancelarului fără a se anunța dinainte.

- Vreau să-mi plătești ostașii! se răsti la Cancelar. Nu îmi pasă de școlile voastre! Suntem atacați la granița de sud!

- Știu!

- Trădătorii ar trebui condamnați la moarte!

Cancelarul se așază stărnindu-i furia.

- Nu auzi?!

- Tu ești regele! Tu decizi!

- Rege, pe naiba! Nu pot să iau nicio hotărâre fără să mă împiedic de voi!

- Aruncă-ne în temniță! se enervă Cancelarul, îndreptându-și privirea pe lângă el.

Doar în acea clipă regele își dădu seama că nu erau singuri în încăpere. Realiză imediat și cine era cealaltă persoană de față. Strânse din pumni, încheștându-și mandibula, apoi se întoarse pe un picior și ieși, trântind ușa.

Regina își șterse lacrimile.

- Va trebui să mărim taxele, zise Cancelarul. Iar nobilii nu vor fi de acord să plătească mai mult.

- Cum stăm cu schimburile de mărfuri?

- Voi încerca negocieri cu Regatul Clare. Nici ei nu stau prea bine! Regatul Meath deține controlul local.

- Nu ați încercat un tratat de pace? Regele Eduard avea un tratat cu ei.

- Ai uitat că noi suntem dușmanii regelui Eduard?

Bărbatul oftă.

- Sunt multe voci care cer să îl declarăm nebun și să-l înlăturăm de la putere.

- Pe cine?

- Pe Alexandru.

Îl privi mirată.

- Dacă ai fi de partea noastră ne-ar fi foarte ușor să-l înlăturăm.

- Nu este nebun!

- Miriam, știu că încă îl iubești, dar nu știi ce face.

- Știu că nu este nebun. Trece printr-o perioadă dificilă. Aveți răbdare cu el!

Rămaseră în liniște pentru o vreme.

- Plătește-i material!

- Pe cine?

- Ostașii! Dă-le grâne! Îi putem scuti de taxe.

- Ar fi o soluție, zise bărbatul gânditor.

- Trebuie să mă întorc la Alexander. Probabil îi este foame.

Bărbatul se luminează într-un zâmbet.

- Dezvoltă dependența bărbaților de care te apropii!

Ea râse cu poftă.

- Mă bucur să te văd râzând!

- Alexander este soarele din viața mea!

Cancelarul o însoți. Alexandru privea pe fereastră, o văzu alături de unchiul său. Ea zâmbea. Era atât de frumoasă! Doamne, cât de